

Postřehy ze svaté poutě na Hostýn

Na začátku prázdnin jsme se mohli zúčastnit pouti na Svatý Hostýn. Byla to jedinečná příležitost cestovat se ctihodnou Visuddhi a ctihodným Vinītem, a tak jsem nezhálel a této šance využil.

První den jsme se všichni sešli na Svatém Kopečku u Olomouce. Ve stínu stromu jsme přijali Trojí útočiště. Také jsme se domluvili na omezení mluvení, abychom mohli jít více do sebe. Poté jsme se vydali na cestu a na pár

dní se z nás stali poutníci. Šli jsme lesem, okolo polí, až jsme se konečně dostali na louku, na které jsme se utábořili. Ctihodný Vinīte byl opravdu poutník, jak se patří, protože jeho přístřešek sestával pouze ze zavěšené cely. Trochu jsem se zastyděl, když jsem nakoukl do mého stanu s teplým spacákem a tlustou karimatkou. Avšak tento pocit spolu s únavou jsem ze sebe smyl v nedalekém jezeře, kde jsme zakončili večer a šli spát.

Ráno jsme předali Dánu mnichům a společně se nasnídali. Následovala meditace, balení stanů a mohli jsme pokračovat v pouti. Odpoledne jsme strávili v krásném lesíku. Tam jsme uvařili chutné špagety a zameditovali si. Proběhla i diskuze o Dhammě a práce na překladu sutt. A já jsem dostal cenné meditační instrukce. Odpočnutí jsme pokračovali. Většinu trasy jsme šli po silnici a tak nás spalovalo horko. Nicméně pokračovali jsme dál a došli na další tábořiště. Tam jsme se zchladili v rybníku a ulehli ke spánku.

Třetí den byl opět ve znamení horka. Ale i přes to jsem začínal cítit takovou větší duševní pohodu. Někdo si v ruce s malou recitoval. Jiný zase vnímal tu energii okolo sebe. A tak jsme pokračovali až k lavičce u lesíka, kde nás přivítalo kotě. Tam jsme uvařili oběd a zase vyrazili. Naši cestu lemovaly lány obilí a krásná krajina. Pak už nás čekalo zasloužené osvěžení v jezeře a spánek.

Poslední den nás čekalo prudké stoupání k našemu

finálnímu cíli – Svatému Hostýnu. Byli jsme upocení, nohy nás bolely, ale při pohledu na baziliku Nanebevzetí Panny Marie nám bylo jasné, že to všechno stálo za to. Následně jsme si prohlédli křížovou cestu a odpoledne zakončili výborným obědem. Tak naše pouť skončila.

Celou dobu s námi byli dva mniši, ke kterým jsme mohli směřovat otázky. Naučili nás, že se dá cestovat i potichu a zkoumat vlastní mysl. Já osobně znám buddhismus teprve krátkou dobu, a tak jsem o něm celou dobu přemýšlel. A teď si uvědomuji, že jsem si každým krokem budoval vztah k Buddhovi. A proto si opravdu vážím, že jsem se mohl této pouti zúčastnit.

Matěj Fišer

.....

Svatá pouť na Hostýn začala i letos na Svatém Kopečku v Olomouci. Přijela jsem o něco dřív, a tak jsem s chutí vyrazila k chrámu, abych nasála atmosféru tohoto poutního místa a pomalu se připravovala na naši cestu. Morava pro mě představuje křesťanství v trochu jiném světle. Zatímco v Čechách vidíme ukřížovaného Krista evokujícího bolest a smutek, na Moravě září z oltářů Panna Marie, dávající nám naději a lásku.

Poté co se naše malá skupinka přivítala a přijali jsme osm etických předsevzetí, vysvětlili jsme si záměr naší cesty, proč se konají poutě, a jak se na pouti budeme chovat. Letos, kromě Ctihodné Visuddhi, se k nám přidal i další mnich ze Srí Lanky, Ctihodný Viníte. Oba nám popisovali svaté poutě na Srí Lance a připomněli nám, že bychom měli jít se záměrem soucitu a snažit se mít pozitivní mysl. K tomu nám měla pomoci mala a kontemplace během cesty. Ticho nám pomáhá uklidnit mysl a uvědomit si nečistoty v ní.

Vloni se pouť konala pod záštitou olomoucké skupiny Bodhi, letos se organizace ujala skupina Karunā Sevena a trasa naplánovaná Láďou a Květou Hrnčířovými se od té loňské trochu lišila. Domluvili jsme se také, že omezíme jídlo a jako praví poutníci si zkusíme vyprosit vodu.

Počasi nám opravdu přálo, a tak vybavení tekutinami, jsme vyrazili. Ve stínu lesa byla naše cesta velmi příjemná a já jsem pociťovala radost a vnímala krásy krajiny. Na rozpálené silnici to bylo horší. V duchu jsem se snažila vypínat smysly a nevnímat útrapy, ale jelikož je moje mysl netrénovaná, moc se mi to nedařilo. Největší zkouška přišla, když jsme míjeli různé hospůdky s občerstvením. Zkoušela jsem si představovat poutníky, kteří museli vystačit jen s vodou a bez jídla.

Pozorování těla a smyslů, a jak jsme na nich závislí, se během cesty stalo mým hlavním tématem. Zkoušela jsem pochopit Buddhu, který odešel do bezdomoví z absolutního přepychu a přinesl nám osvobození těla i mysli.

Další dny jsem si uvědomovala, jak se postupně uvolňuji a naštvanost střídá radost a dojetí. Naše pestrobarevná skupinka budila pozornost, kolemjdoucí nám vyjadřovali sympatie, údiv, ale zaslechli jsme i nadávky.

Celou naši cestu lemovaly tabule s informacemi o místě a lidech, kteří zde žili nebo žijí. Kopírovali jsme svatou pouť, která se chodila už od nepaměti.

Slovo „cesta“ vyjadřuje spoustu významů, naše cesta vedla do hloubky a poznávání nás samotných, hlavně naší mysli.

Na závěr bych chtěla vyjádřit velké poděkování Ctihodné Visuddhi, která v Čechách už několik let vyučuje a šíří Dhammu. Bez jejího studia sutt by naše praxe byla neúplná. Během cesty jsem si často vybavovala desátou suttu - Velkou rozpravu o ustavení uvědomění - a snažila se kontemplovat nad tělem, uvědomovat si, jak je pomíjivé, podléhá zkáze, ale přesto mu tolik podléháme.

Velký dík také patří Ctihodnému Vinītemu, který se věnoval mužské složce skupiny a laskavě a trpělivě vysvětloval vše, nač byl tázán. Byl to opravdový poutník jen s velmi skromným vybavením.

A poslední dovětek? Už se těším na příští svatou pouť ☺.

Světlana Fišerová

.....

Sluneční žár, žhavý asfalt, nad kterým se tetelí horký vzduch.

Příjemné i nepříjemné pociťování.

Trylkování neposedných opeřených zobáčků, hluboké a chladivé dlouhé stíny lesních stromů, pod kterými jsme spočinuli.

Motivace a moje vymezení vůči askezi ctihodného Vinítěho, úcta ke ctihodné

Visuddhi, která přes velké zdravotní problémy absolvovala celou cestu s námi a pomáhala nám.

Velká opora v pozorné recitaci s malou o Buddhových kvalitách a při probírání edičních úprav Buddhových rozprav.

Podpora a velkorysost spolupoutníků-Broni, Lády, Matěje a Světly.

Čistá radost z úlevné koupele v rybníkách po každodenním putování.

Kouzelné ranní ticho na Svatém Hostýně se záclonami průzračného oparu mezi zářivě zelenými listy stromů.

Květa Hrnčířová

